

ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ ΚΑΙ ΖΩΓΡΑΦΙΣΕ ΜΕ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΟΛΙΑΣ

"ΕΙΜΑΙ ΚΑΙ ΕΤΩ ΟΠΩΣ ΕΣΥ"

Της ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Σε μια μαγεμένη, καταγάλανη θάλασσα, όπου ο ήλιος και η ζεστασιά του βασίλευαν, ζούσαν πολλά μικρά και ζωηρά ανθρωπάκια. Άμμος, πέτρες, ψάρια, και ότι άλλο βάζει ο νους σας, όλοι ήταν μια ζωντανή χαρούμενη παρέα. Καθημερινή τους έγνοια, το παιχνίδι και το γέλιο.

**Λίγο πιο πέρα, σε μια απόμερη και απλησίαστη
βραχώδη πλαγιά, μια μικρή πέτρα, η Όλια, -αν
θυμάμαι καλά όταν μια φορά είχα ακούσει τη
μαμά της να την φωνάζει-, καθόταν πάντα μόνη
της και από μακριά σκυθρωπά, παρακολουθούσε
τη ζωή όλων των άλλων, που για αυτήν έμοιαζε να
είναι ένα χαρούμενο όνειρο.**

Ένα πρωινό όμως, εκεί που για όλους, όλα είχαν αρχίσει να ξεκινάνε ίδια με το χθες τους, για την Όλια, ήταν κάτι σαν να άλλαξε μέσα της. Κάτι την σκούντηξε, και την έκανε να πάρει μια απόφαση, αλλιώςτική για εκείνη τη στιγμή.

Σαν να ξύπνησε από ένα όνειρο, που την έσπρωχνε να κατακυλήσει την απλησίαστη βραχώδη πλαγιά της και να πλησιάσει επιτέλους, όλα όσα μέχρι τώρα φοβόταν, ή ακόμα και την φοβόντουσαν.

**Έτσι, πρωί πρωί και προτού καλά- καλά η κυρία
Θάλασσα ξυπνήσει, η μικρή Όλια, έβαλε τα καλά
της και γεμάτη δύναμη και αυτοπεποίθηση, με ένα
σάλτο, πλησιάζει προς τη θάλασσα.**

**Διστακτικά, αλλά και θέλοντας να αφήσει το
βράχο που την κρατούσε μακριά από όλα όσα
νύκτες ολόκληρες ονειρευόταν, παίρνει θάρρος και
της λέει:**

-Καλημέρα. Ήθελα...

**Η θάλασσα, κοιμισμένη ακόμα, ανοιγοκλείνει τα
πελώρια γαλάζια μάτια της στην παράξενη και
ξένη φωνή που ακούει και μουγκρίζοντας τη
διακόπτει:**

-Ουμμ! Εσύ είσαι;

-Καλημέρα, επαναλαμβάνει η Όλια.

-Τι ψάχνεις;

-... παρέα, λέει διστάζοντας.

-Πλησίασε, απαντάει βαριεστημένα η θάλασσα.

Η Όλια, πλησίασε. Ένωσε το νερό για πρώτη φορά! Πόσο ωραία είναι!, σκέφτηκε. Πόση ζεστασιά με γεμίζει!, μονολόγησε, και ας ήταν ακόμα πολύ πρωί και το νερό πολύ παγωμένο. Πο-πο! Είναι υπέροχα, και όλα αυτά τα χρόνια, τα έχανα!, συνέχισε να σκέπτεται.

**Δειλά- δειλά, προχωρά όλο και πιο μέσα. Η κυρία
Θάλασσα, που την παρακολουθούσε πάντα από
μακριά, νιώθει την ανάγκη της Όλιας για αλλαγή,
και με τη δυνατή της ρουφήχτρα τη στέλνει με
μιας, στο βυθό της..**

**Εκεί, η πριγκίπισσα Άμμος, ξεδιπλώνόταν απαλά
και παρέσερνε την Όλια, που θαύμαζε όλα αυτά τα
πρωτόγνωρα και διαφορετικά θαύματα.
-Όλα είναι τόσο μαγικά! Τι υπέροχα χρώματα!
Πως γυαλίζει! Όλα λάμπουν εδώ κάτω, φωνάζει
έκπληκτη.**

Η Άμμος, έτοιμη να ξυπνήσει και να ξεκινήσει να αναμοχλεύει παλιές και ξεχασμένες ιστορίες του βυθού, αισθάνεται τη ξένη πέτρα και ανατριχιασμένη ταρακουνιέται.

Η Όλια τότε, ντροπιασμένη για την αναστάτωση που προκάλεσε, μαζεύει όλες τις δυνάμεις της και κομπιάζοντας την χαιρετά:

-Γεια σου, είσαι πολύ όμορφη!

-Εσύ όμως όχι!, της λέει ψυχρά. Τι θέλεις από πάνω μου;

-Ψάχνω για παρέα. Θέλω φίλους! Πάντα ήμουν μόνη μου..., δεν θέλω άλλο να είμαι εκεί στο βράχο μόνη και ξένη με όλους!

Η Άμμος, αδιαφορώντας να δώσει παραπάνω σημασία, γνέφοντας της είπε:

-Πήγαινε προς τα μέσα. Θα βρεις, και συνέχισε την ετοιμασία της κάτω από τη γαλήνη της θάλασσας και τις ζεστές ακτίνες του ήλιου, που σιγά – σιγά δυνάμωναν και έκαναν το τοπίο ακόμα πιο μαγικό, στα μικρά σκούρα μάτια της Όλιας, που συνέχισε το ταξίδι της.

Δεν προλαβαίνει να συλλάβει όλα όσα βλέπει. Νέα πρόσωπα συνέχεια. Άτομα που δεν είδε ποτέ ξανά! Ούτε στα πιο τρελά της όνειρα, τις κρύες νύκτες του Χειμώνα, δεν συνάντησε ποτέ αυτούς με τα οχτώ πόδια ή τις κυρίες με το μπλε μελάνι. Ακόμα και αυτά τα μικρά πολύχρωμα που φαίνονται να τις μοιάζουν, δεν ήξερε πως υπήρχαν.

Ακούει φωνές και βουητά, που κανένα ως τώρα δεν ξανά άκουσε. Είναι χαρούμενη αλλά και τρομαγμένη! Έφυγε από τη βραχώδη γωνιά της, αλλά ακόμα μόνη της είναι. Τουλάχιστον εκεί, ήξερε που βρισκόταν, σκέφτεται και σταματά. Όλοι αδιαφορούν για αυτήν. Δεν τη βλέπουν καν από περιέργεια.

Και εκεί, που απογοητευμένη σκέπτεται, πως ίσως ήταν λάθος να κατέβει στον άγνωστο βυθό, βλέπει γύρω της, τη θάλασσα να αφρίζει και να αφήνει πίσω της, τις αιχμηρές και απρόσιτες αιχμές της. Το σώμα της Όλιας άλλαξε. Η θάλασσα, που στην αρχή φάνηκε να αδιαφορεί, την αγκάλιασε και εξαφάνισε όλες τις αιχμηρές απρόσιτες γωνιές της. Από μια πέτρα όλο ασχήμια, έγινε όμορφη. Μοιάζει σχεδόν με τις άλλες πέτρες, που λίγο πιο κάτω παρατηρεί να ζητωκραυγάζουν.

-Θα της πλησιάσω! Θα τους μιλήσω! Πρέπει! Θέλω φίλους!

Και χωρίς να το καταλάβει, εκτοξεύεται κοντά τους.

-Γεια σας!

Η παρέα με τις πέτρες, γελώντας δυνατά και παραδομένες στο παιχνίδι τους, ούτε καν την ακούνε. Είναι ξένη για αυτές. Δεν ανήκει στην παρέα τους. Γιατί να σταματήσουν το παιχνίδι τους και να την ακούσουν;

**-Γεια σας!, φωνάζει με όλη τη δύναμη της.
Μπορώ να παίξω μαζί σας;**

**Η αρχηγός, η πιο όμορφη από όλες, δίνοντας
σήμα, σταματά τα γέλια και γυρνάει προς την
Όλια.**

- **Γεια σου. Θέλεις κάτι; Ψάχνεις κάποιον;
Πρώτη φορά σε βλέπουμε εδώ κάτω.**
- **Μένω εκεί έξω, ψηλά στο βράχο. Κανείς μέχρι
τώρα δεν μου μίλησε, ούτε και με πρόσεξε, λέει
φανερά στεναχωρημένη. Όλοι κάνουν λες και με
φοβούνται. Αλλά, είμαι και εγώ σαν κι εσάς! Το
νερό και η κυρία Θάλασσα με βοήθησαν. Άλλαξα!
Δεν έχω γωνιές! Δεν σκίζω όποιον με πλησιάζει!**

- **Εσύ είσαι που ήσουν απόμερα; Στο ύψωμα,
απορεί. Μα εσύ άλλαξες. Όντως, οι αιχμηρές
γωνιές σου χάθηκαν. Εξαφανίστηκαν!, της λέει
γυροφέρνοντας την παραξενεμένη για όλη αυτήν
την αλλαγή. Είσαι μια άλλη, λες και κάποιος
έλυσε τα μάγια από πάνω σου. Πλησίασε, μη
φοβάσαι!! Έλα εδώ μαζί μας!!
Γίνε ένα με μας!!!**

**Η μικρή Όλια, που ούτε στα όνειρα της δεν είδε
ποτέ να γίνεται όλο αυτό, πλησίασε και αφού
άρχισε να τους διηγείται όλα όσα πέρασε από το
πρωί, ένιωσε την αγκαλιά τους.**

**Επιτέλους βρήκε φίλους! Δεν θα είναι ξανά μόνη
στην απόμερη βραχώδη πλαγιά. Χαρούμενη τώρα
πια, απλά χαμογελά!**